N:r 6. ÅRG. 35. 25 MARS 1930. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Kinesiska flodbåtar.

KORSETS ANDRA SIDA.

I ett litet sjukrum, berättar en troende moder, upplevde jag såsom aldrig förr, att fröjd i Herren är vår starkhet. Jag fick se, hur min Herre och Mästare handlade med mitt älskade barns själ för att fullkomna sitt verk i och med honom, innan han tog honom hem till sig för evigt.

Under sjutton veckor hade jag med bävan inväntat det ögonblick, då jag måste taga avsked av min älskade gosse. Hur ofta hade jag dock icke sagt: »Herre, ske din vilja!» Och till en viss grad hade jag också menat det. Men Gud, som känner allt, prövar våra ord, när vi giva honom sådana försäkringar.

Utan att det blivit mig riktigt klart, hade jag i min sorg vänt mina ögon ifrån den Korsfäste, och när jag nu betraktade min döende gosse, där han låg framför mig, hur tyngde icke då sorgen mitt modershjärta! Det var, som om varje livsgnista i mig måste släckas under denna pressande börda. Men just då inträffade något förunderligt. Min älskling viskade, så att det hördes tydligt i det tysta rummet: »Ack, mor, gå på andra sidan om korset!» Jag hade aldrig talat med honom om den kamp, som utkämpades i mitt hjärta, och för hans skull hade jag hållit tillbaka tårarna, som så många gånger hotat att välla fram. Och nu erfor jag genom min gosses ord, att Gud i sin kärlek var mig nära, och att han visste, hur han bäst skulle lägga balsam på min sargade själ.

I första ögonblicket förstod jag knappt hela betydelsen av det nådefulla budskap Gud sände mig genom min döende gosse, men jag böjde mig ned till honom, strök honom över pannan och sade: »O, säg mig ännu en gång, vad du har sett!» Men hans kraft var då nästan slut, och han viskade blott sakta: »Mor — den andra — sidan — av korset!»

I denna stund började strålarna från Guds härlighet bryta fram i min själ. Jag upptäckte, att jag stod på den orätta sidan av korset, och att det var därför mitt hjärta var så fullt av bekymmer. Den andra sidan av korset var uppståndelsesidan, där Jesus sitter på Faderns högra hand och beder för oss i nödens tider. O, det var härligt att komma över på den andra sidan om korset. Det var Gud själv, som lyfte mig ditöver, och jag kände, att de eviga armarna omslöto mig och höllo mig uppe, när jag såg mitt älskade barn gå in i dödsskuggans dal. Jag följde honom vidare, till dess han gick in genom pärleportarna, och jag kunde länge höra återljudet av hans kära stämma: »Ej hälften är mig sagt — ej hälften är mig sagt.»

När morgondagen grydde och jag såg de första strålarna av dagsljuset falla på det älskade lilla ansiktet, som nu var så blekt och kallt, ville min tro åter vackla. Men min dyre Jesus var vid min sida och uppfyllde rummet med sin härlighet. Ty vad intet öga sett och intet öra hört och i ingen män-

niskas hjärta är uppstiget, det har Gud berett för dem som honom älska.

(Ur Sanningsvittnet.)

Den 14 mars 1930.

Ännu en gång ha vi, på årsdagen av missionär Folkes första landstigning i Kina, fått vara samlade till högtid; till tacksägelse, bön och offer.

I Stockholm var denna dag möte anordnat i Stadsmissionens lokaler vid Stortorget. Efter en kort inledning av missionsföreståndare *E. Folke*, talade rektor *Joh. Rinman* över ämnet: Låt evangelium tala för sin sak. Utgående från Apg. 26 leddes vi att stanna inför uppståndelsens evangelium, Gudsrikets evangelium och förlåtelsens evangelium. I ett kommande nummer av vår tidning hoppas vi kunna införa ett utförligare referat av detta föredrag.

Så vidtog bönemötet, lett av missionsföreståndare E. Folke. Nåds och böns ande var mäktigt utgjuten över oss under det att vi i tacksägelse och bön stannade inför de i Sinims Land angivna böneämnena. Själva blevo vi därunder välsignade, och vi äro förvissade om att rik välsignelse skall följa både hemma och i hednaland.

*

Även från olika delar av landet ingå nu meddelanden, som visa, att man på många platser med oss förenats om tacksägelse- och böneämnena samt även framburit offergåvor. Huru stor anledning till glädje och tacksamhet är ej detta! Alla sådana prov på gemenskap giva oss stor uppmuntran och ny frimodighet för framtiden.

»O, du, som gav ditt liv för fåren,
om nåd och kraft vi bedja dig
att framgent följa dig i spåren
på kärlekens och fridens stig.
Låt mer och mer en skingrad skara
förenas i din sannings ljus,
att det må vara, evigt vara,
en herde och ett fårahus.»

(Sv. Ps. 285: 6.) *M. L.*

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas *på Gotland i Sanda*, där samling sker *onsdagen den 18 juni* och mötena sedan v. G. komma att hållas *till och med den 24 juni*.

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 22 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 27 juli*.

Närmare meddelanden komma att inflyta, då förberedelserna tagit fastare former, men redan nu ville vi påminna om dessa möten, inbjuda till dem och begära förbön.

Bönelistorna i ny upplaga.

»Upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön», de s. k. bönelistorna, hava utkommit i ny upplaga och erhållas gratis från S. M. K:s expedition.

Med dessa »Upplysningar» såsom vägledning kan man utan svårighet under loppet av en vecka frambära alla S. M. K:s missionärer samt deras arbete i förbön. Många av våra vänner tänka väl med särskilt intresse på någon viss missionär, men bra gott vore om dessa »bönelistor» finge bidraga till, att *alla* missionärerna bleve ihågkomna i förbön. I denna nödens tid därute äro de om möjligt mera än annars i behov av förbön.

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas torsdagen den 10 april kl. 7 e. m. hos missionssekreterare *M. Lindén*, Kungsholmsstrand 121, 4 tr. Kvinnliga såväl som manliga länkar hälsas välkomna.

Läget i Kina.

Telegrammen om de tre finska missionärernas tillfångatagande och död i Kina äro ett nytt exempel på det ovissa i förhållandena därute. Som bekant har enligt tele-

grammen fröken Cajander avlidit på grund av strapatser och umbäranden under fångenskapen samt fröknarna Ingman och Hedengren dödats.

Vi kunna ej underlåta att i detta sammanhang uttala vårt varma deltagande med Finska Fria Missionsförbundet med anledning av deras svåra förlust samt med de sålunda hemförlovades anhöriga.

Trots detta svåra sorgebud synes det emellertid av de senast anlända meddelandena som om framtiden nu kan sägas te sig något ljusare. Möjligheterna till att avvärja det hotande nya inbördeskriget synas nu vara något större än för ett par veckor sedan.

Må vi, tacksamma till Gud för varje liten ljusning, ihärdigt kämpa i förbön för detta så hemsökta land och folk samt för våra missionärer, som äro så omgivna av faror, nöd och lidande.

»Vår egen kraft ej hjälpa kan,
vi vore snart förströdda;
men med oss står den rätte Man:
Vi stå, av honom stödda.
Frågar du vad namn han bär?
Jesus Krist det är.
Han är den Herren Gud,
som, klädd i segerskrud,
sin tron för evigt grundat.»
(Sv. Ps. 124: 2.)

Från Puchow.

(Forts.)

Gud vår Fader har icke låtit oss vara utan nådesbevis under det gångna nödåret. Vi ha fått se själar vända sig till och söka levande Gud. Att se »gamla kristna», t. o. m. i ledareställning överbevisas av Guds Ande om synd och få göra Nya Födelsens underbara upplevelse; att se andra gripas av vissheten om och storheten av sitt barnaskap i Gud och få verklig och översvallande frälsningsfröjd; att höra den nya tonen i gamla vana predikande bröders budskap, vittnesbörd och bön, som tyder på något verkligt och upplevat; att se människor, t. o. m. mindre skolbarn, komma i nöd, ja ångest över sina synder och sedan kunna — även om efter mycken kamp — tro på och taga emot syndaförlåtelse och bli glada och lyckliga, allt detta är *nåd* och hör hemma under det »nådens år från Herren» som just svunnit. Nåd så stor, att det mer än uppväger motigheterna i arbetet, som visserligen icke äro få, och förtager verkan av intrycken från den hemska nöden, som vi dagligen se och komma i beröring med. »Ett nådens *år* ... en hämndens *dag*.»

Gudstjänsterna i de olika kretsarna inom detta distrikt uppehållas av ledarna på platsen utom i den under året nytillkomna kretsen i byn Panhow i norra landsbygden. Den tillses av äldste Tsao, som bor i grannkretsen. Tsao har dessutom rest omkring i hela distriktet och besökt de troende även i hemmen. Likaledes har bibelkvinnan använt största delen av sin tid på samma sätt. Lärarinnan har då, jämte sitt arbete i flickskolan, sett till kvinnoarbetet på stationen. Äldste Hsieh blir, på grund av att undertecknad är så mycket borta — ofta utom distriktet — stängd på stationen men har dock varit i tillfälle att besöka sin hemkrets i södra landsbygden. Han har dessutom en veckoklass för affärsmän och hantverkare på vår gata, varav vi glädjande nog fått se verkligt resultat.

Stormöten ha hållits i kretsförsamlingarna och två på stationen. Sju nya medlemmar ha intagits i församlingen. Åtta ha avgått med döden och tre uteslutits, så att församlingen nu består av 105 medlemmar.

Skolorna pågingo båda terminerna. Under hösten dock med endast 23 elever. De flesta av dessa voro frielever på grund av fattigdom orsakad av den oerhörda nöd- och dyrtiden.

Predikotältet har under året använts i Ishih-distriktet. Vi ha därför kunnat ägna mera tid åt att tillvarataga föregående års glädjande och uppmuntrande resultat av den verksamheten. Så bedja vi och hoppas att få mer frukt av arbetet

i tältet, som under det nu ingångna året skall användas i vår södra landsbygd.

Tillgiv så, o Gud, och förtag verkan av all brist och ofullkomlighet i tjänsten för dig under tid som gått och förnya till helig tjänst för dig för tid som ligger framföre.

Puchow i januari 1930.

G. V. Wester.

»Starkare än den starke».

Han stod där så frimodig och glad, den unge tältpredikanten, och vittnade om honom, som är »starkare än den starke», Jesus, syndares vän, som förmår att frigöra själarna ur den ondes våld. Är han icke själv ett levande bevis därpå. Lyssna då han berättar sin livshistoria:

Missionär Styrelius och tältpredikanter utanför ett predikotält.

Jag föddes i ett enkelt hem i provinsen Shensi och blev tidigt faderlös. Redan vid 10, 11 års ålder blev jag gift med en liten flicka, som mor köpt, men hon dog rätt snart. Ej långt därefter dog även min yngsta syster och även två av våra släktningar, som bodde i samma hem. Så voro vi då blott min mor, en syster och jag i hemmet och livnärde oss av det lilla jordbruk vi hade. Stundom var det dock ej tillräckligt för våra behov, särskilt under tider av torka och missväxt. Sådana tider voro vi än trognare i vår gudsdyrkan och tillbådo en hel del gudar, särskilt regnguden, som vi under förtvivlan över torkan oftast satte ut i solen, för att han skulle få känna hur brännande hett och torrt det var. Men ingenting tycktes beveka dessa gudar till förbarmande mot folket.

Efter en tid, då förhållandet blivit bättre, sände min mor mig i byskolan, och jag gladdes mycket däröver. Hade velat fortsätta mina studier, men mor hade satt sig i sinnet, att jag skulle bli handlande. Jag var blott cirka 12 år, när jag började vandra omkring och sälja jordnötter, frukt och andra godsaker och fick många vänner under dessa vandringar.

De förledde mig till allt slags synd, och snart var jag en riktig odåga, som blott ville slå dank, sitta med mina vänner och spela kort, svärja, ljuga och röka opium. Min mor var förtvivlad över mig.

Vid ett tillfälle sändes jag att låna en korg hos grannen Feng, men var ej så hågad gå dit, ty de hade »ätit utländsak religionen» och talade jämt om hur orätt det var att synda. Så gjorde de ock vid detta tillfälle. Feng satt och läste högt ur en av de »utländska böckerna», då jag kom, och började förklara innehållet för mig. Jag blev sittande där lyssnande på honom, tills mor kom och sökte mig, svor och grälade på mig.

Feng sökte lugna henne och talade även om för henne litet av vad han läst. Då började hon beklaga sig över hur olycklig hon var för min skull och för de sorger hon gått igenom. »Det hjälpte ej», sade hon, »att jag i fjol ingick i den strängaste buddistsekten och nu så troget tillbeder avgudarna, avhåller mig från kött och vissa löksorter. Det tyckes tvärtom blott bli värre och värre.» Feng uppmanade henne att börja tillbedja den sanne Guden, som kan ge frid åt de fridlösa och olyckliga.

Mor gick dock hem till synes lika obe-

rörd, som hon kommit. Hon blev slutligen så olycklig, att hon nästan förlorade sömnen. Det tycktes som hela hemmet var uppfyllt av onda andar, och slutligen måste vi be att få sova hos en granne på nätterna.

En dag, då jag åter hört Feng predika om Jesus-guden gick jag hem och sade till mor, att vi borde föra bort avgudarna

En lycklig kristen kines.

från vårt hem och tillbedja Jesus allena. Jag lyckades övertala henne att låta Feng komma och förstöra dessa avgudar och lära oss tillbedja Jesus. Från den dagen hade vi aldrig mer besvär av onda andar i vårt hem. Jesus förändrade både min mor och mig. Aldrig mer ville jag smaka opium, spela kort, svärja eller ljuga. Jag var då cirka 15 år och började snart läsa i missionsskolan i Tungchowfu och var så lycklig.

Min bibel läste jag dagligen, och där såg jag, att de som trodde på Jesus skulle bli döpta. Vid stormötena i Tungchowfu såg jag många döpas, och de sågo så lyckliga ut. Det var som jag ej trodde mig vara riktigt frälst förrän jag blivit döpt. Då församlingsledarna sågo, vilken förändring både min mor och jag genomgått, fingo vi vår önskan uppfylld och blevo döpta. Vilken lycklig dag!

Sedan sökte vi vid alla tillfällen vittna om vår Frälsare. Min syster fick snart också komma till missionsskolan i Tungchowfu och blev frälst även hon. Ofta sågo vi dock henne gråta, och hon bad mycket. Vi förstodo, att det var emedan hon flera år förut blivit såld till att bli sonhustru i ett hedniskt hem. Denna överenskommelse gick ej att bryta, och hon är nu gift till detta ogudaktiga hem med en opierökare. De ha det mycket fattigt och svårt men under allt söker min syster vara »såsom ett brinnande ljus i en mörk vildmark».

Bed för henne, för mor och för mig, som nu återgår till mitt arbete att söka vinna själar på de platser, där tältet uppslås.»

Det är unge Feng Ch'uen-iong, som berättade ovanstående för mig under evangelistkursen i Pucheng jan. 1930.

Hanna Wang.

Glädje i Guds ord.

En herreman gick en dag omkring på sina ägor. Dagen var het och kvalmig, och han kände livligt behov av en svalkande dryck. Utanför dörren till en stuga fick han då se en liten flicka, som satt och läste i en stor bibel. Han gick fram till henne och frågade, om hon kunde skaffa honom ett glas friskt vatten.

Det kan jag visst, svarade barnet, men om ni vill följa mig in i stugan, kan ni

av mor få ett glas god mjölk, om ni så önskar.

Mannen följde den lilla flickan in i stugan, där det vänligt erbjudna mjölkglaset smakade honom förträffligt. Sedan han en stund samtalat med modern, tog han avsked och gick. Utanför dörren fann han den lilla flickan, som återtagit sin läsning.

— Lär du dig en läxa i den där boken? sporde mannen.

— Nej, min herre, sade barnet, jag läser min bibel.

— Men, invände mannen, det är väl ändå en läxa, du lär dig därur?

— Ack, nej, sade barnet; det är icke alls en läxa; det är en glädje för mig att läsa i den här kära boken.

Dessa ord gjorde intryck på herremannen. Han tänkte:

— Vad kan det väl finnas i den där boken, som skänker ett barn glädje? Det måste jag se efter.

Då han kom hem, tog han fram en gammal undangömd familjebibel och började läsa däri. Gud välsignade den läsningen till frälsning för denne man, som förut varit helt främmande för Gud och hans salighetsväg. (Ur Snödroppen.)

Bonden — bokmalen.

Vi satto vid frukostbordet i dag och språkade om det olika uttalet av kinesiskan här i våra trakter. Ordet: 'säga', 'tala' t. ex. skall enligt mandarindialekten uttalas: 'shå', men många på landsbygden säga i stället: 'fjö'.

»Jag minnes en man», sade min far. »Han var en av de första troende jag mötte här uppe i våra trakter. Han kunde klart och tydligt säga: 'fjö-i-fjö', som ingen annan.»

Han hette Kung och var en gammal bonde från Sommarstaden ej långt från staden Yuncheng. Han var väldigt intresserad av böcker, och läste riktigt bra, fastän han aldrig var annat än bonde. Så ofta han på marknader fick se någon bok, som han tyckte såg intressant ut och som ej var för dyr, köpte och läste han den. En gång fick han vid ett dylikt tillfälle syn på en bok, som han började bläddra i.

»Vad är detta för en bok?» frågade han försäljaren.

»Det vet jag inte.»

»Vad kostar den?» — Han fick till svar något pris, som kunde anses rimligt, — och köpte boken.

Hemma läste han så en hel del i den. »Det var en underbar bok, det här», tänkte han. »Det var en märklig bok. Den skall jag försöka få veta mer om.»

En dag reste han till Yuncheng för att sälja något av sitt vetemjöl. Han kom då till en herr Gräs, som ville köpa mjölet. Medan han satt där i hemmet och dracke te, fick han syn på en bok i fönsterposten

FÖRSÄLJNINGAR.

Daggryningen på Eugeniahemmet

anordnar försäljning **torsdagen den 3 april** med början kl. 11 f. m., då missionsföreståndare *E. Folke* talar. *Stöd den goda saken och gläd barnen med ett besök!* *Emma Kruse.*

Daggryningen i Kungsholmen

anordnar försäljning och offerdag **tisdagen den 8 april** kl. 10 f. m.—8 e. m. i *Samlingssalen, Flemminggatan 79 C*, nära Mariebergsgatan. *Obs.! Ändrad lokal!* Kl. 4 e. m. berättar missionär *August Berg*. Alla hälsas så hjärtligt välkomna till försäljningen. Gåvor mottagas med stor tacksamhet.

Ingrid Magnusson, adr. Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*.

Daga Matton, adr. Banérgatan 30, *Sthlm*.

ovanför bordet. Den boken var precis lik den, han sist köpt.

»Jaså, har Ni också den boken? Varifrån kommer den? Var kan man få veta mer om den boken?»

»Jo, det är Nya Testamentet, och Ni kan få veta hur mycket Ni vill om Jesuslären. Gå in i huset här snett emot. Där finns en herre, som gärna vill berätta för Er.»

Bonden Kung gick dit och fick höra om Jesus. Sedan passade han oftast på att resa in till Yuncheng just på söndagarna för att få deltaga i gudstjänsterna.

Kung var väl även en av de första, som blevo döpta medan missionsrektor Folke var i Yuncheng.

»Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får Du det tillbaka.» Pred. 11: 1.

Martin Bergling.

Insänd litteratur.

Snödroppen. Missionstidning för barn och ungdom. Utkommer med 18 nummer om året, är rikt illustrerad och innehåller spännande berättelser, skildringar från missionsvärlden, pristävlingar m. m. Pris för år 1: 20, per termin 60 öre. Rekvireras från Lärarinnornas Missionsförenings Exp., Viktoriagatan 6, *Göteborg.*

De senaste dagarna har undertecknad haft mycken glädje av att läsa provnumret av »Snödroppen», Missionstidning för barn och ungdom. Den är pigg och trevlig, omväxlande samt rik på gott, upplysande och värmande innehåll. Provexemplaren ha hos mig väckt en längtan efter att få tillhöra denna tidnings läsekrets. Barn och ungdom mottaga säkert tidningen med förtjusning. Rekvirera den åt dem!

M. L.

Missionsverksamheten i Persien.

I Persien såväl som på andra missionsfält är det stora problemet för närvarande förhållandet mellan missionsskolorna och myndigheterna. Regeringen har såsom sitt mål att i allt giva en persisk fostran i skolorna, fostra fram en gemensam religion och utforma en gemensam standard för undervisningen. Bibelundervisning är emellertid tillåten då det gäller elever som icke äro mohammedaner, och även mohammedanska elever få undervisas i Bibeln fastän utom schemat.

(Fritt efter Missionary Review of the World.)

Missionstidningen
SINIMS LAND.
utkommer 1930 i sin 35:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Korsets andra sida. — Den 14 mars 1930. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Försäljningar. — Insänd litteratur. — Från När och Fjärran.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930.

N:r 7. ÅRG. 35. 10 APRIL 1930. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

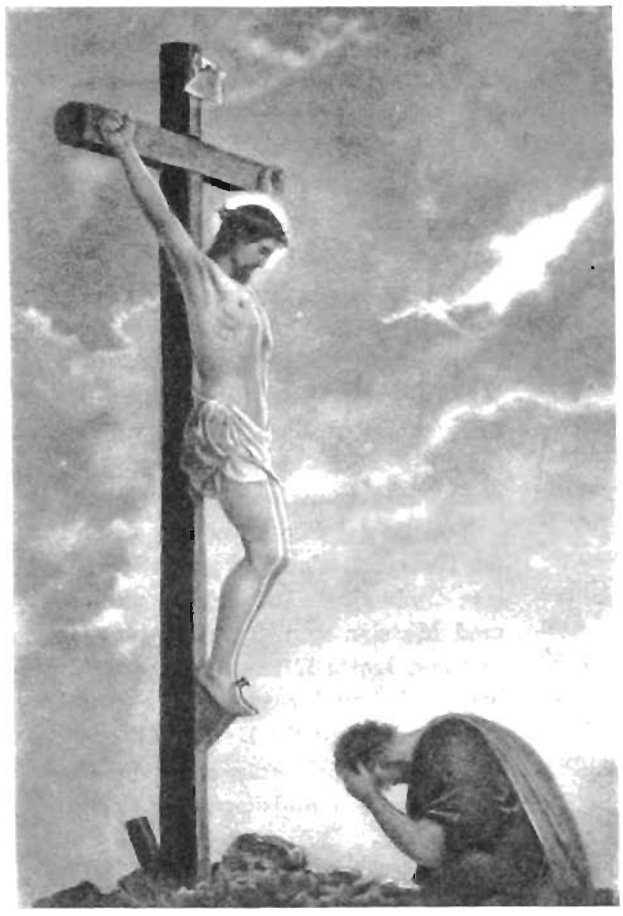

Den börda, du har burit,
Min syndabörda är.
Den skörden, som du skurit,
Jag sådde, Herre kär.
När skuldens tyngd mig böjer,
Hos dig jag söker råd.
Till dig mitt rop jag höjer:
Se ned till mig i nåd!

Sv. psalmb. 520: 3.

LÅT EVANGELIUM TALA FÖR SIN SAK.

»Det tillstädjes dig att tala för din sak.»

Apg. 26: 1.

Det är av sammanhanget tydligt, att aposteln begagnade sig av det tillfälle, som konung Agrippa beredde honom, att försvara sig gent emot de orättfärdiga beskyllningarna. I likhet med Luther i Worms talade han dock egentligen icke för sin sak, utan det var långt mer, Kristi evangelium, som var inkallat till förhör, icke blott inför en tillfälligt maktägande myndighet utan inför så gott som hela världens domstol. Aposteln utvecklar därför här de stora, bärande grundtankarna i evangelium, särskilt i tre huvudpunkter. Han bär vittnesbörd, där han står, om uppståndelsens evangelium, om Guds rikes evangelium och om syndaförlåtelsens evangelium.

Det var i främsta rummet uppståndelsens evangelium, som han hade anledning att vittna om. »Varför hålles det av eder otroligt, att Gud uppväcker döda?», vers 8. Aposteln hade mött fiendskap från judarnas sida, så ofta han talat om uppståndelsen. Att talet därom väckte fiendskap berodde därpå, att detta evangelium om Kristi uppståndelse är själva huvudbeviset för Kristi gudom. Om Kristus är Gud, menade judarna, så måste allt vara sant, som han genom Paulus talade om oss och våra synder. Uppståndelsens evangelium uppväcker därför i första hand fiendskap och vrede.

Men lyckligtvis skänker också uppståndelsens evangelium ett levande och strålande hopp. Det synes oss, som om Kristi uppståndelse från de döda egentligen utgör lösningen av människolivets allra svåraste problem. Ty utan detta evangelium skulle vi sannerligen inte äga någon bärande visshet om det förflutna. Vi skulle ej heller äga någon rogivande tillförsikt i det närvarande. Och säkert är, att utan detta uppståndelsens evangelium skulle vi för alltid sakna hoppets gryende soluppgång och ljus över vägen, som ligger framför oss. Vi skulle inte heller kunna vänta himlaarvet, åt oss berett där ovan. Inte underligt, att aposteln med sådan inspiration påkallar sin åhörares uppmärksamhet. »Därför ber jag dig höra mig med tålamod.»

För det andra är det Guds rikes evangelium, som aposteln här vittnar om i v. 6 och 7. »Och nu står jag här till rätta för vårt hopp om det, som Gud har lovat våra fäder. För det hoppets skull, o konung, är jag anklagad av judarna.»

Vad är det för ett hopp och vad är det för ett Guds löfte till fäderna, om inte Guds rike, Guds välde på jorden med Messias som detta rikes verklige konung. Detta löfte gav Herren Abraham, och han förnyade det i mera bestämda ordalag till David. Guds rikes evangelium förkunnar aposteln. Samma underbara budskap som Frälsaren

---

* Referat av rektor *Joh. Rinmans* föredrag vid S. M. K:s 14 mars-möte i Stadsmissionens kyrksal.

själv under de 40 dagarna talade med de sina om.

Paulus beskriver också, hur han kom med fullmakt från översteprästerna. Men på vägen till Damaskus blev han kringstrålad mitt på dagen av ett sken från himmelen, som kastade honom till marken. Fullmakterna, vad hjälpte de nu, när Jesus mötte honom och uti sin härlighet bröt ned motståndet på en gång. Paulus lade ned sina vapen och gick in under Guds rikes lag, Kristi konungsliga vilja.

Det är detta evangelium, som vi även under passionstiden bliva påminda om. Ty aposteln säger uttryckligen: »För den skull har Kristus både dött och åter blivit levande, att han skulle vara en Herre över både levande och döda.» Varför dog min Frälsare? Varför uppstod han i oförgängligt liv? — På det han skulle bliva en Herre över levande och döda.

Uti våra äldsta landskapslagar förekomma, vad vi kalla »balkar», en unik uppdelning av den gamla svenska lagsamlingen. De två första balkarna voro kyrkobalken och kungabalken. Kyrkobalken kom först, emedan Kristus är först, är konungars Konung.

Ja, vi som tro på Kristus, vi ha denna hans kungabalk att böja oss under och rätta oss efter. Han är död och uppstånden, på det han skulle vara Herre över oss, vårt liv och arbete. Vi behöva hans konungsliga lag över oss, hans vilja att böja oss under, därför att vi, fastän missionsvänner och missionsarbetare, ändock vanligen gå vår egen väg. Vi räkna mest med vår egen vilja, vår egen mening. Vi ha ännu så dåligt lärt oss att fråga oss fram på Guds viljas väg med oss.

Detta är också, vad vi i vår mån få förkunna för hedningarna, budskapet om »ett rike, som icke kan bäva», men som kan göra oss »tacksamma, så att vi tjäna Gud».

Lyckligtvis ha icke heller hedningarna någon större svårighet att förstå Gudsrikestanken. Åtminstone att döma av våra missionärers brev och muntliga skildringar. Själva Gudsrikestanken finner ingång hos icke kristna folk, när denna utvecklas för dem i samband med ordet om Kristus, Konungen i detta rike.

Slutligen giva vi också akt på syndaförlåtelsens evangelium, enligt vad Paulus säger därom i vers 23. När han kommer med detta budskap, ett budskap om ljus, heter det »att Messias skulle lida och, såsom förstlingen av dem, som uppstå från de döda, bära budskap om ljuset, såväl till vårt eget folk som till hedningarna». Bära omkring ljuset. Såsom hade han det materiellt i sina händer, bar han omkring ljuset genom evangelium. Huru långt sträckte sig ej dess strålar.

Vi äro innerligt tacksamma att få vara med och sprida budskapet om detta ljus till andra, evangeliet om syndaförlåtelse. Men samtidigt fördjupas hos oss själva behovet av syndaförlåtelse. För varje tid, som går, genom vad Herren låter oss få genomgå, skall behovet efter syndernas förlåtelse komma att fördjupas.

Kan då något vara härligare än detta budskap, som gäller för bestän-

digt, och som avser både förmedlarne och mottagarna därav »efter hans nåds rikedom». All vår skuld är utplånad. »Den, som har badat, är helt och hållet ren.» Men huru mycket är det inte, som dagligen förorenar, smittar, pinar, besvärar och plågar och som vi behöva renas och lösas från. Så få vi då fortsätta att själva mottaga och bringa dem därute detta ljusets budskap om syndernas förlåtelse.

Det sista ord, man nu skulle kunna ha behov av att säga är detta: Det förefaller, som om vi mer och mer närma oss en större kris i hela den nutida yttre missionen. Vad den krisen kommer att ha med sig och vart den kommer att leda, är omöjligt att förutse, men vi få tydligen räkna med nya faktorer, som förut inte funnos, eller som man förut åtminstone ej lade så stor vikt vid.

Det är två saker, som jag tror kanske kunna sägas vara gemensamma för nutidens arbete på alla hednafält. Gudsordet självt beredes en mera vidsträckt spridning, så att förkunnelsen blir så stark och utbredningen så stor som möjligt. Det andra är, att bönen mer och mer blir huvudsaken i all vår missionsgärning.

»Det ha vi varit med om förut», säger någon. Ja, visst ha vi det. Men detta att låta evangelium tala för sin sak, låta evangelium få påverka människornas hjärtan och samveten så direkt som möjligt, det förlägger tyngdpunkten på rätt håll. Och jämsides därmed gäller det i hela detta arbete, att vi vinna människor på förbönens väg. Våra kristna vänner ute i Kina leva till stor del andligen av bönhörelser. De förstå att bedja och att värdera bönhörelserna. Gå vi den vägen med lika mycken barnatro och tillit till Gud? Låt oss bedja om tillitsfull, ödmjuk barnaförtröstan till Herren, så att nådens och bönens ande får hjälpa oss att bedja, vare sig högt eller tyst, att inför Herren lägga fram alla dessa behov.

Evangelium, som bragt oss osvikligt hopp genom att förkunna oss uppståndelse från de döda, förkunnelsen om Guds rike, och förkunnelsen om syndaförlåtelsens nåd, att detta evangelium också från denna stund, denna plats må nå allt flera därute på vårt missionsfält — det är allas vår djupaste åstundan.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Underrättelse från Kina.

I brev från missionär Blom ha vi fått meddelande om att fröken Maria Pettersson insjuknat. En kinesisk läkare trodde, att det var tyfoid (nervfeber). Missionär och fru Blom jämte fröken Judith Hultqvist och missionär Aspberg ha rest till Sinan för att taga vård om vår syster och om barnhemmet. Vid framkomsten dit funno de icke allenast Maria Pettersson sjuk utan en hel skara både utav medhjälparna och barnen. Vi hoppas och bedja, att Gud skall göra dem friska.

Meddelande har också kommit, att fröken Ester Berg i slutet av febr. lyckligt anlänt till Hoyang. Resan dit var farofylld, men Gud bevarade sina tjänare.

Missionär Martin Bergling hade rest från Hoyang för att hämta fröken Berg samt fröken Ida Söderberg, vilken nu med stärkta krafter och stor glädje återvänder till sitt arbete i Hancheng.

Senare underrättelser:

Telegram avsänt från Yuncheng den 5 april meddelar, att fröken Berta Flodberg också rest till Sinan samt att förbindelsen mellan Shansi och Honan avbrutits. Vidare meddelas, att fröken Ester Berg insjuknat i tyfus i Hoyang, där hon vårdas av systrarna Karin Andersson och Minnie Nicholson.

Det senaste brevet från Sinan daterat den 12 mars inger förhoppning om fröken Petterssons tillfrisknande. Man hade hoppats att kunna förflytta fröken Pettersson och barnhemmet över till Shansi, men detta hade blivit omöjligt på grund av de oroliga förhållandena. Herren give oss nåd till att allvarligt och uthålligt kämpa i bön för våra hårt prövade syskon.

Nya underrättelser.

I telegram från Yuncheng d. 6 april meddelas, att missionär Johannes Aspberg och fröken Judith Hultqvist också insjuknat i Sinan. Fröken Pettersson och missionär Aspberg synes vara på bättringsvägen, men fröken Hultqvist var fortfarande mycket sjuk.

Den 8 april, då tidningen var färdig att läggas i press, ankommo tvenne telegram, det ena avsänt från Hoyang den 6 och det andra från Yuncheng den 7 d:o med den smärtsamma underrättelsen, att fröken *Ester Berg* lämnat oss och gått för att vara hos sin Frälsare. Vi känna det djupaste deltagande med hennes närmaste, hennes moder, broder och svägerska. De och med dem hela vår mission har lidit en — som vi tycka — oersättlig förlust.

Gud vare tack för hennes liv och gärning, som i så hög grad här hemma och bland Kinas folk spritt Jesu Kristi vällukt.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas *på Gottland i Sanda*, där samling sker *onsdagen den 18 juni* och mötena sedan v. G. komma att hållas *till och med den 24 juni*.

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 22 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 27 juli*.

Närmare meddelanden komma att inflyta, då förberedelserna tagit fastare former.

Svenska Missionens i Kina missionsstationer.

VIII.

Tungchowfu, Pucheng och Tungkwan.

Vi komma nu i skildringen av våra missionsstationer till de tre, som äro belägna i vårt södra Shensi-distrikt. I prefekturstaden Tungchowfu öppnades den tredje av våra missionsstationer. Icke utan ganska stora svårigheter ägde detta rum. Det var år 1892.

Vi började på det sättet, att en lägenhet förhyrdes i och för opieasylverksamhet. En kristen kines sattes som föreståndare för densamma. Missionären — det var då broder Henrik Tjäder — besökte endast tillfälligtvis platsen för att låta de goda stadsinnevånarna veta, att det fanns en utlänning och så smaningom vänja sig vid hans närvaro. Många voro de svårigheter, som broder Tjäder hade att utstå. Vid ett tillfälle samlade sig en pöbelhop i avsikt att driva honom ut ur lägenheten, men tack vare den kraftfulle och upplyste borgmästarens mellankomst avstyrdes detta. Få voro de som vågade besöka gudstjänsterna, som började hållas regelbundet i och med det att missionären begynte oavbrutet vistas i staden. Vår bäste vän under denna banbrytningens tid var en förmögen affärsman. Han fruktade ej för vad folk tänkte och sade utan besökte ofta missionsstationen och bjöd missionärerna hem till sig.

Efter broder Tjäders förflyttning till provinsen Shansi blev det nedtecknaren av dessa »minnen», som fick upptaga arbetet, en ej lätt uppgift, då man tager i betrak-

tande oerfarenhet, brist i språkkunskap och saknad av lämpliga medhjälpare. Men det måste gå. Den tiden fostrades vi till vår livsgärning på detta sätt, och jag vågar säga, att det var en nyttig, om ock ofta hård skola. Det saknades icke besvärligheter. Särskilt var det svårt att få bo i fred.

Som ofta är fallet visade det sig snart, att den förhyrda lägenheten icke var tillräckligt stor. En annan måste anskaffas. Men då började bråket. Och det riktigt ändå! Att här ingå i detalj är ej av nöden. Det har vid föregående tillfällen beskrivits. Vare det nog sagt, att det ibland såg ut som skulle vi få flytta ut på gatan med vårt pick och pack. Det inverkade så pass, att min hårfläta, som vid den tiden var ganska tjock och präktig, började att på ett betänkligt sätt tunna av! Men då nöden var som störst var ock hjälpen närmast, och år 1897 befunno vi oss, genom köp, vara ägare till ett av stadens bästa hus. Vi fingo erfara sanningen av orden: »Om en mans vägar behaga Herren väl, så gör han ock hans fiender till hans vänner». Ordspr. 16:7. Från och med denna tid inträdde en märkbar omstämning i folkets bemötande av oss. Vår verksamhet började att taga fart. Gudstjänsterna besöktes ganska flitigt, opicasylverksamhet i större skala bedrevs, och skolor för gossar och flickor upprättades. Det kan vara av intresse att teckna sig till minnes, att missionens första »Daggryningsskola» började här och vid denna tid. Jag tänker på flera av de små flickorna, som likt rädda duvor kommo till oss, och särskilt på en, pastor Kao's i Yuncheng moster. Nu är hon »farmor» sedan flera år tillbaka! Det går fort med sådant i Orienten.

Under en följd av år fortgick verksamheten lugnt och stilla. Utstationsverksamhet öppnades i städerna Wei-nan, Tungkwan, Hwachow och köpingen Yungfeng. Väl inträffade det en och annan gång, att en främlingsfientlig våg svepte över trakten, och att illasinnade plakat klistrades upp på vår husvägg, men det gick över. Man måste lära sig att gå genom ont och gott rykte och att vara var mans avskrap. Man fick ock lära sig att vara tacksam för det lilla, man fick av uppmuntran.

Den förste som döptes var en man vid namn Shih, »modist» till yrket och patient i vår första opicasyl. Sedan den tiden, det var 1895, har antalet av döpta gått upp till flera hundra. Utstationsverksamhet har upptagits i staden Chao-I och dess landsbygd, skolverksamheten bland ungdomen har utökats och en mångsidig evangelisationsverksamhet i stad och på land, icke minst genom tältmission, bedrivits.

Befolkningen i denna provins har alltid ansetts vara mer oåtkomlig än på andra platser, och ibland har främlingshatet tagit sig uttryck i form av uppror, såsom t. ex. då för åtskilliga år sedan missionsstationen blev ganska grundligt förstörd och stor åverkan gjordes på inventarierna. Missionens vägran att mottaga någon skadeersättning gjorde ett synbarligen starkt intryck på såväl myndigheterna som folket i sin helhet.

En dryg dagsresa, närmare bestämt 50 kilometer från Tungchowfu, ligger den betydande handelsstaden Pucheng. Det var 1913 som våra syskon Hugo och Maria Linder kände sig ledda att upptaga permanent arbete därstädes. Folket i detta distrikt har, även det, sitt speciella skaplynne. Stolta och självständiga, var det nog icke med alldeles blida ögon de sågo, att utlänningen slog sig ned bland dem, men de måste finna sig i det oundvikliga. En missionär viker icke gärna för litet svårigheter och motstånd. Och sådana ha ej saknats i denna stad. Den medicinska verksamhet, som broder Hugo Linder bedrivit, det för alla besökande alltid öppna hemmet har här, såsom annorstädes, varit i hög grad ägnat att nedriva fördomar och skapa en atmosfär av välvilja och förtroende. Även i detta distrikt har en del utstationer öppnats, dels i staden Peh-shui, dels i kringliggande köpingar. Evangelistisk verksamhet, i likhet med vad fallet varit i Tungchowfu, har ock bedrivits, och frukt har ej uteblivit.

Några ord om arbetet i Tungkwan borde ock sägas. Denna plats öppnades som utstation under det s. k. »boxaråret» 1900.

Det var vår avlidne äldste Kao, far till pastor Kao i Yuncheng, som särskilt fick den platsen lagd på sitt hjärta. Först år 1924 bosatte missionärer sig där permanent. Platsen är belägen vid Gula floden, mitt emellan de två provinserna Shansi och Honan, och utgör en utomordentligt viktig plats, sett från politisk och strategisk synpunkt. Den är en genomfartsplats, ej stor till omfånget, men alltid väl skyddad under krigstider och oftast då tummelplatsen för de olika fraktionernas strider. Här ansågo vi det viktigt att få en ljushärd, från vilken evangelii ljus kunde utstråla. Vi fingo det, och ofantligt mycket folk har nåtts, men på det hela taget ha de synliga resultaten icke varit så stora. Det hus vi under de senaste åren bebott är stadens tillhörighet, och nu har besittningsrätten till detsamma, med undantag av en mindre del, övergått till järnvägsingenjörer, som äro sysselsatta med byggandet av järnvägen, som skall förena provinserna Shensi och Kansuh med den yttre världen.

Av det sagda framgår, att arbetet inom dessa städer icke är ett lätt arbete. Mycken bön och mycket arbete kräves och har också redan nedlagts. Det egendomliga är dock, att de som för någon längre tid vistats där, lärt sig att älska såväl platsen som folket och längta åter dit, även om de kommit till lugnare platser, till sådana, där verksamheten burit större, synliga frukter. Ett stort antal av våra missionärer ha, för kortare eller längre tid, här haft sin verksamhet. F. n. uppehålles verksamheten i Tungchowfu av systrarna Ingeborg Ackzell, Minnie Nicholson och Karin Andersson och i Pucheng av Nils och Olga Styrelius och Hanna Wang. Var äro de, som äro villiga att fylla de stora behoven av än flera medarbetare?

Aug. Berg.

Från Sinanhsien.

Fröken Maria Pettersson skriver från Sinanhsien den 1 sistlidne februari: För ett par dagar sedan letade posten sig fram och medförde brev, kalendern och tidningen m. m. Nu är det, som om solen lyst på oss i tre dagar. Tågen ha börjat gå och det har låtit, som om frid skulle inträda. Rövarna ha emellertid trängt fram ända inpå staden, så att vi måste ständigt vara beredda på anfall. Åt norr gräva de vallgravar igen. Österut finnas stora truppmassor tillhörande olika partier. Västerut härjar hungersnöden, så att de trupper, som finnas där, väl knappast kunna leva, om de ej bli framsläppta mot öster. Kamelerna orka ej gå av brist på foder. Vi ha fått tränga ihop oss för soldaternas skull. Herren vet dock, att vågorna gå höga och att vi icke kunna undkomma denna nöd, därför skall han säkert föra oss igenom. Befälhavaren för trupperna här har sin fru boende hos oss. Hon är mycket vänlig. En dag kom hon och gav oss femtio dollar att köpa mat för åt de sjuka. Senare gav hon åter fem dollar och en säck vetemjöl. Såväl översten som hans folk äro mycket hyggliga mot oss. Vi känna oss därför trygga, så länge de äro här. En epidemi har utbrutit, och många hava insjuknat. De som äro friska vårda de sjuka ömt, så att vi känna oss lyckliga trots de stora svårigheterna. Men många äro mycket sjuka. Vi få i tro söka hjälpa och tjäna så gott vi kunna. Långväga flyktingar hava det svårast. På ett ställe där vägen går utmed Gula floden ligga en mängd döda. De som färdas vägen fram kliva över dem. De vilda djuren röra dem icke. Somliga bli väl igenkända och få begravning, andra rullas i floden. Tänk, en sådan dom, som går över dessa trakter. Herren hjälpe oss att vara trogna intill änden och göra allt det han bjuder oss.

Från Honan-Distriktet.

»Gud är vår tillflykt och vår styrkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad.» Ps. 46: 1.

År 1929 har för oss i västra Honan, liksom för så många andra församlingar, varit ett år fullt av yttre nöd och betryck. Men trots detta, ja *genom* den yttre nöden, har dock Guds nåd uppenbarats ibland oss, och vid en återblick på vad som timat kunna vi alla, kineser som utlänningar, av hjärtat göra psalmistens ovan citerade lovsång till vår.

Efter något mer än ett års fred utbröto, som bekant, nya oroligheter under våren 1929. Våra stormöten kunde hållas under någorlunda drägliga omständigheter både i Lingpao och Shanchow, varvid inalles nitton personer döptes. Men redan i april inkvarterade sig soldaterna på båda stationerna, och sedan dess ha de med förkärlek tagit in på missionsstationerna och varit till stort hinder för arbetet, i synnerhet som de också, trots våra protester, lagt beslag på kapellen. Det är nu snart ett år som de 140 kristna i Lingpao måst hålla sina söndagsgudstjänster i evangelistens lilla rum, på utstationen i Chiichchow och i olika hem på landsbygden. I Shanchow ha de f. n. utrymt kapellet. Med anledning av revolten i okt. drogo soldaterna österut, och vi gladdes åt att åter få disponera över missionsstationerna helt för oss själva. Vår fröjd blev dock ej lång, ty efter några veckor kommo soldaterna flyende tillbaka, och nu bröto de sig t. o. m. in i mina rum, så att jag slutligen ansåg det vara bäst att för tillfället bosätta mig på den nyöppnade utstationen i Pinglu, mitt emot Shanchow på norra sidan av Gula floden.

Under det att soldatinkvarteringarna sålunda ha utgjort ett stort hinder för vårt arbete på stationerna, har evangelisationsarbetet på landsbygden nästan helt lamslagits av rövarhordernas hejdlösa framfart. Evangelisterna ha icke kunnat besöka mer än några få byar i närheten av de större vägarna, och själv har jag av de kristna blivit absolut avrådd från att besöka utstationen Chiichchow, 2 mil söder om Lingpao, fast en ganska stor och livligt trafikerad väg leder dit. Anledningen är, att en stor del av rövarna består av folk från de olika byarna längs vägen. Många av våra kristna ha frånrövats all spannmål och alla kontanter de haft, och i ett fall måste en församlingsmedlem betala flera tusen kronor i lösen för sin son, som rövarna tagit. En stor anledning till tacksamhet mot Gud är dock, att ingen av de kristna blivit dödad av dessa våldsverkare, under det att många hedningar fått utstå den grymmaste tortyr och slutligen dödats, därför att de ej kunnat tillfredsställa rövarnas begär efter pengar. Allt detta sker under ögonen på tiotusentals soldater, som ej röra ett finger för att hjälpa befolkningen. I stället ha de hjälpt till att störta folket i allt större elände genom samvetslösa penningutpressningar och tvångsrekvisition av mat och bränsle från landsbygden. Den dåliga höstskörden förmådde ej lindra hungersituationen i nämnvärd mån, men den har förvärrats oerhört genom soldaternas systematiska barskrapande av landsbygdens livsmedelsförråd. Nu, våren 1930, stå vi inför en långt svårare hungersnöd i västra Honan än föregående vår. Och till råga på elåndet blossar just nu ett nytt krig upp, som än mer kommer att föröka det arma folkets lidanden.

Fråga vi efter de synliga resultaten av årets verksamhet, så äro de mycket ringa. Höstens stormöten, då rätt många hoppats få bli döpta, kunde ej hållas. En planerad evangelisationskampanj i och omkring staden Wenhsiang, 3 mil väster om Lingpao, omintetgjordes genom kriget. Men en av våra kristna i Lingpao, en fattig ung man, har hela året verkat som frivillig evangelist på landsbygden. Ett 60-tal personer ha som resultat av hans arbete beslutit sig för att bli kristna. Den oförskräckte ynglingen bär ibland en liten vit flagga med inskriptionen »evangeliesalen», och absolut medellös som han är, ha ej rövarna ofredat honom. Ibland ha flera rövare samlats till hans möten och lugnt hört på. — Jag har också förnummit, att nöden och trångmålen fördjupat de kristnas and-

DROTTNING VICTORIA

"Gud vare tack som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus."

liga liv. En djupare visshet och glädje över den personliga frälsningen i Kristus har vuxit fram allteftersom det jordiska godas obeständighet och förgänglighet ingått i deras erfarenheter under dessa nödens och betryckets dagar.

Nödtiden har gått hårt fram även över templen och deras avgudar under det gångna året. Den ovanligt stränga vintern har tvingat de stora soldathoparna att skaffa sig bränsle, och i första hand ha de rivit templen för att få tag i trävirket. Av stadsgudens stora tempel i Shanchow och Lingpao återstår nu endast några anskrämliga jordväggar och lerhopar av sönderslagna avgudar. Nu flyter allt för folket i stort, men vad skall reaktionen bli, då lugnare förhållanden inträda? Nya avgudar eller ateism? Visst är, att framtiden erbjuder många »öppna dörrar» för evangelii predikan om det rike, som har fasta grundvalar och ej skall vackla till evig tid. Du missionsvän, hjälp oss med dina böner och offer att gå in genom de öppna dörrarna!

Pinglu, Sha., den 26 febr. 1930.

Joh. Aspberg.

Från Ishih.

Stormöten. Höstens stormöten pågingo sex veckor med ett i vardera av 6 kretsar samt ett på stationen. Till det senare hade vi förmånen få besök både av C. Blom och V. Wester; på de andra var jag ensam talare, då båda evangelisterna voro borta — den ene liggande sjuk i sitt hem. Det var en rikt välsignad tid, denna sånningstid. Ordet utsåddes och mottogs synbarligen beredvilligt; en sånningstid är dock detta och frukten, i den mån den kan iakttagas av människor, tillhör framtiden.

Tältverksamhet är ett annat sående. På grund av ledarens av denna verksamhet, evangelisten Hai, bortovaro under en längre tid hann tältet slås upp först i mitten av nov. Det var i den by, där vårt sista stormöte hölls. Både här och på alla de andra platserna voro människorna glada att få komma och höra predikan i tältet. Det vanliga är att, när tältet varit sin månad på en plats och skall till en annan, folket kommer och anhåller om »ännu en liten tid», vilket ju är ett gott tecken. I den by, varom nu är fråga, blev det sju familjer, som kastade bort sina avgudar för att leva ett nytt liv i Kristus. I en annan by ha tre familjer vunnits, av dessa utgör en »återerövrad mark»; det är nämligen en son till en man, som för många år sedan övergick från oss till katolikerna. Nu vill han jämte hustru och en vuxen son åter tillhöra »Jesus-läran». På ett annat ställe har detta arbete lämnat ett alldeles särskilt gott resultat genom det sätt varpå verket fortsatts av en på platsen boende kristen ung man. Han är nydöpt men dock rotad i evangelium — en liten teckning av honom är given i Sinims Land för d. 25 maj 1929 sid. 132. Nu samlar han alla dem som gripits av förkunnelsen och håller gudstjänst med dem i sitt hem, förser dem med traktater och böcker samt undervisar dem, på det sättet utnyttjande sin lärdom i rätt riktning.

Dödsfall i församlingen. Under detta nödens år ha många skördats av döden även inom församlingen. Bland dessa äro två f. d. evangelister, en av dem Chang Tien si (»Himlagåvan»), den andre Liu Man tsien. Om den förres död vet man icke mycket, han hade särdeles svårt i sitt hem, i det att kristendomen icke fått genomsyra detta, vilket mycket plågade den gamle. Den senare fick en salig hädanfärd. Familjen, som samlats omkring honom, såg honom sträcka upp händerna och frågade, om han önskade något. »Nej, Jesus är här, jag ville omfamna honom», svarade den döende. Så gick han hem till honom, som han älskat och följt här; det var slutet på en verkligen *rak* väg med Jesus i mycket prövande yttre förhållanden.

Ett sådant ljuvligt slut fick även min hustrus patient, gumman Liu. Under två år hade alla möjliga medel använts mot det onda i den förgiftade handen, men allt förgäves, tills slutligen där Liu skrapade den, varefter den snart läktes. I sju månader hade handen varit bra, men nu var hon sjuk i sin kropp, och denna sjukdom blev slutet för henne. Dagen före

hennes död besökte min hustru henne. På fråga, huru det stod till med henne, svarade gumman: »O, jag är så lycklig, jag älskar Jesus av hela mitt hjärta.» Hon var så glad att handen var läkt, »så att hon fick gå in i himmelen med två helbrägda händer»!

Gubben Pei i Peichuang dog av ålderdomssvaghet. Utlevad, döv och slö, gjorde han sig under de senare åren icke mycket i denna världen, men i hjärtat var han en enfaldig, trogen Jesu lärjunge. Det var han som, när deras ko en gång blev sjuk, icke visste något bättre medel för henne än *bön* och *handpåläggning!* Det senare skedde dock på ett ovanligt sätt: det blev *bibeln som lades på,* med den följd att kon blev frisk.

Nyfrälsta. Att fylla luckorna efter de många döda ha vi fått 23 nydöpta. Av dessa äro 5 elever i våra skolor och 4 f. d. elever; två äro lärare, en gårdsägare i Ishih stad, vår granne vägg om vägg — andra »äro» icke så mycket men ha alla sin historia. Vår granne Shang är oss en verklig trofé. Under 25 år har han haft mer eller mindre beröring med oss, någon gång kommit med och hört Guds ord men alltid hållit sig på ett visst avstånd, inte velat ha med Gud att göra. Huru det nu är med honom, ger ett litet samtal vid handen, som min hustru hade med fru Shang. Denna är sökare sedan någon tid och kommer ofta in till oss. Min hustru frågade henne: »Lär din man dig något av kristendomen?» »Nej, för all del», blev svaret, »han har så bråttom att själv lära; alltid är han inne i mottagningsrummet vid kapellet och med vid alla möten, och när han kommer hem, måste han slå upp alla bibelställen, han hört. Ibland, när han sitter tyst, talar jag till honom men får intet svar; om jag upprepar min fråga, svarar han: 'Tyst, stör mig inte, jag beder'.»

Grannen på vår andra sida är gumman Pei. Som hennes son, efter ett segt motstånd, nu även beslutat följa Jesus, få vi verkligen det som är en så viktig del av »dagligt bröd»: *goda grannar.*

Nyfrälsta, ehuru icke döpta ännu, få vi väl kalla den skara, som på senare tid fallit till. De ha troget kommit, somliga rätt lång tid, och hört ordets predikan och så på en gång vaknat upp och börjat fråga och ropa — *fråga* oss efter vägen, *ropa* till Gud om frälsning. Flera av dessa mottogo första intrycket under fröken Monsens möten förra våren, gingo bort och glömde för tillfället vad de hört men ha nu kommit åter och blivit gripna av sanningen.

Kapellbygget har ännu icke börjat. Det är alldeles omöjligt att med nuvarande höga livsmedelspris sätta i gång med ett så stort företag. Men som skördeutsikterna nu äro rätt goda, hoppas vi, att det blir billigare i höst, så att vi då kunna lägga grunden. Det är ett visst trosprov att så göra, om ställningen med vår fond är densamma då som nu, ty, mänskligt sett, skulle det kunna bli ett nytt exempel på *grundläggning* med oförmåga att *fullända* bygget. För vilket vi hoppas, att Herren förskonar oss.

Syföreningen har nu inlämnat det sista av den summa, den satt som mål att *samla* till *bänkar,* nämligen 100 dollar. Nu ha de startat för ett nytt mål: *lampor* i kapellet!

Fall och upprättelse. Fyra personer ha måst utestängas ur församlingen på grund av okristlig vandel. Två av dem som dött hade snärjts av opielasten, men åtminstone den ene blev på dödsbädden helt botfärdig. Jag besökte honom strax före hans död, varvid han visade djup ånger över sitt förspillda liv. Jag tror, att det blev verklig uppgörelse mellan Gud och själen.

En kvinna här i staden, som förut tillhört församlingen, har i flera år varit bunden i opiets boja. Nu har hon dock kommit loss. Efter en tid av svår syndanöd, varvid hon själv vände sig av från bruket av opium, kom hon och bekände sin synd, bad och blev viss om förlåtelse och fröjdas nu över nåden.

Detta har gjort ett djupt intryck på hennes man, så att han nu börjat besöka gudstjänsten. Att han även kommit längre än till blott gudstjänstbesök, visar hans ställning till det nyligen firade kinesiska nyåret. Vid denna högtid isynnerhet brukar

mannen alltid vara noga med att fullgöra allt, som hör till de hedniska sederna härvidlag. Nu gjorde han intet alls av detta, utan i stället gjorde han hustrun sällskap i bön till Gud.

Medhjälpare. Vår nye evangelist Luen Te fu, som i våras utexaminerades från Hungtung bibelskola, lovar gott samarbete. Under våren, då fröken Monsen höll väckelsemöten i bibelskolan och nästan alla eleverna rycktes med, blev även han gripen av väckelsens ande och han skrev till oss sägande att han »blivit frälst» samt bad oss glädjas med honom. Vi fröjdades med honom, om ock med bävan, ty vår ursprungliga kännedom av honom gav oss ingen trygghet ang. hans karaktär. Nu ha vi sett att det är tvättäkta färg, att den unge mannen verkligen är en ny skapelse i Kristus Jesus. Ett nytt exempel på »kristna», som behöva *födas på nytt!* Vår evangelist Hai, om vilken vi hade den vissa tron, att han var frälst sedan många år, genomgick dock något vid fröken Monsens möten här, som han alltjämt betecknar som *nya födelsen.* Säkert är att han fått en ny frälsningsvisshet och även en ny norm för kristligt leverne.

Våra bibelkvinnor, isynnerhet två av de tre, ge oss mycken glädje. Ett verkligt andligt sinne visar sig hos dem och nit för själars frälsning.

Hungersnöden råder alltjämt, men vi äro så glada att ha kunnat avhjälpa den något bland dem, vi känna, särskilt troende samt våra grannar och andra bekanta. Det är nog visst, att denna nöd berett många hjärtan för frälsningen — kanske skall även därigenom en skörd vinnas.

Ishih 6 febr. 1930. *Axel Hahne.*

Frälst genom vatten.

När vår nuvarande bibelkvinna fru Jord för många år sedan hade mottagit frälsningen genom Herren Jesus, började hon även att tala med sina avlägsna släktingar om Gud. Bland dessa var en ung man. Varken han själv eller någon i hela hans familj ville höra evangeliet. Då sade fru Jord en dag: »Jag tror på Herren Jesus och ni vilja inte tro. Vi sluta då upp att umgås. Ni behöva ej bry Er om mig. Jag kan ej umgås med Er.» Så skildes de.

I byn, där den unge mannen bodde funnos inga troende, ej heller kommo några predikanter dit på flera år. Men en dag kom fru Jord dit igen. Eftersom det var så många år sedan hon sist var där, beslutar hon sig för att göra ett litet besök i släktingarnas hem. Där träffar hon åter den unge mannen, som just den dagen skulle fira sitt bröllop. — »Nej men, kommer Ni fru Jord? Det var bra. Jag skall just fira mitt bröllop. Vill Ni säga mig hur det skall gå till?» Fru Jord svarar: »Jag är ju troende, men inte Ni, vi fira bröllop olika.» — »Låt oss veta huru Ni fira det såsom kristna», sade den unge mannen, »ty jag tror också på Jesus. Visa oss hur det skall gå till.» — »Ja», sade fru Jord, »det vill jag gärna. Men berätta för mig hur Du kom till tro.» — Den unge mannens berättelse var följande: »För många år sedan ville vi ej höra på Er och tro på Jesus. Då lämnade Ni vårt umgänge. Ej långt därefter kom Guds dom över mig. Jag var på resa och skulle fara över Gula floden. Båten var full av folk. Jag satt på kanten. Då båten körde på ett grund ute i floden, ramlade jag över bord och fördes av vågorna flera kilometer nedåt floden. I vattnet ropade jag i min förtvivlan till Jesus. Han hörde och frälste mig. Jag spolades upp på en sandbank, där två män hittade mig sanslös. De buro mig i land, — och jag var räddad. Från den dagen tror jag på Jesus, — och vill förbli Hans.»

Martin Bergling.

Från Anna Hahne.

(Utdrag ur privatbrev.)

Axel läste nyss upp ett brev för mig, som han hade skrivit till dig, och däri säger han, att jag hade något roligt att berätta. Ja, jag har mycket roligt att berätta, huru Gud verkar ibland oss. Men i dag har jag varit så upptagen hela dagen, så det blev ej mycken tid över för ditt brev.

Först då böneveckan i jan. Trots den svåra kylan, så hade vi packat med folk varje kväll, ivriga lyssnare. Jag har också hela vintern haft kvinnornas gästrum fullsatt varje kväll vid aftonbön. De äro så ivriga att läsa och göra stora framsteg. Guds Ande är märkbart med på både offentliga och enskilda möten. Herren har talat till många hjärtan och jag har fått bedja med många kvinnor.

Söndagen den 15 jan. kom ett par kvinnor en stund före gudstjänsten, och jag fragade dem, när de skulle göra allvar av att följa Herren. Jag är rädd att I bedragen Eder själva, och till slut gå miste om himmelen, sade jag. De hava varit med i flera år, men ej visat något tecken till, att det var allvar i deras gudsfruktan. Nu försäkrade de mig båda två, att de ville göra allvar av att följa Jesus. Sedan var det tid att gå ut i kapellet. Mötet skulle börja. Axel predikade över Joh. 11 och talade om Judas, att han ej var en rätt lärjunge, han förrådde sin Mästare. Detta grep den ena av kvinnorna *så:* hon ville nu, kosta vad det ville, bliva en sann Jesu lärjunge.

På måndagen kom hon till mig och bad mig att jag skulle bedja med henne, hon ville bekänna sina synder för Gud. Vi bådo tillsamman, hon fick frid i sitt hjärta, och gick hem i glad förtröstan på sin Frälsare. På onsdagen kom den andra av de två och bad mig hjälpa henne bedja. hon ville, nu på fullt allvar lämna sig åt Herren. Även hon fick frid, och gick glad till sitt hem att där leva för Jesus. Sedan har den ena droppen kommit efter den andra.

Den 12 jan. var det nattvardssöndag. Då kom en kvinna, som rökt opium ett par år, och ville sitta ned vid Herrens bord. Jag hindrade henne, men då sade hon: »Jag har lämnat min synd.» — »Det var roligt», sade jag. »Men det är bäst att du dröjer tills det blir känt för andra, att du nu vill lämna opielasten.» Sedan kom hon dagen därpå och ville att jag skulle bedja med henne. Även hon prisade Gud för syndaförlåtelse och fick upprättelse.

Följande söndag kom en 68 års kvinna, som då hon var en ung flicka fått höra evangelium genom Anna Janzon. Hon blev sedan gift, fick en svår svärmor, som ej tillät henne att ha något med läran att göra, förlorade både man och två gossar på en mycket kort tid. Hon blev utom sig av sorg, och blev litet konstig och virrig. Snart därefter sålde hennes svärmor henne till en man, som var fientligt stämd mot läran, och som var mycket sträng mot henne. I höstas, eller rättare sagt i aug., dog mannen, och då letade hon sig väg till kapellet. Även henne fick jag bedja med härom dagen och hon tyckes vara en uppriktig själ, och vill nu av helt hjärta följa Jesus. Flera män hava också kommit till, som vilja på allvar följa Herren. Men jag kan ej berätta om dem nu.

I dag har det varit mycket brått. Jag har fått bedja med 4 kvinnor på förmiddagen, som alla gingo jublande hem, lyckliga över att syndabördan var avrullad från deras skuldror, och att de voro frälsta av nåd genom Jesus Kristus.

På middagen fingo vi besök av mandarinens fru. Jag har ej träffat henne förr. Fruktade hon var av det gamla slaget, som höll så mycket på etiketten, så jag var ej så glad, att hon kom. På grund av den stora svårigheten att få stenkol, ha vi nämligen måst elda bara i sängkammaren. Där har Axel också arbetat, och där ha vi också intagit våra måltider. Men vi hade ingen råd, utan jag tog emot henne i sängkammaren. Hon var en 25 års kvinna, och var så tillgänglig och rar. Genom ett brev, som hon hade med sig skrivit av en av Helgelseförbundets missionärer, som vi blevo bekanta med i somras, fick jag veta, att hon var sökare. Hon hade under kriget varit gömd i 3 mån. på deras station, och fick då höra om Jesus. Vi blevo goda vänner med det samma. Vi sjöngo sånger tillsammans och bådo tillsammans, och hade det så roligt hela e. m. Hon lovade komma igen till gudstjänsten om söndag. Vi äro obeskrivligt lyckliga över Herrens underbara gärningar ibland oss. Det finnes väl ej någon större lycka än att få föra själar till Jesus.

Anna Hahne.

HERREN ÄN MITT LJUS.

Stundom kan det se mörkt ut för en kristen. Men ända in i den stund som nu är, har Herren hjälpt oss igenom. Han har varit ljuset för vår fot och lyktan på vår stig, så att vi ännu vandra på Guds vägar. Utan Guds ljus hade vi alla nu varit inne i den eviga natten.

Det är sant, att Herren icke har lovat att lysa oss många mil åt gången. Det får vara nog för oss, att där vi nästa gang skola sätta ned foten, blir det ljust.

När så livets sista afton sänker sig över oss och vi rädas för »den mörka dalen», skall han hålla detta sitt ord till alla sina trogna: »När det lider mot aftonen, skall det varda ljust.»

Manga kristna se med mörka tankar fram mot dödsdagen. Men, du troende vän, när Herren sänder dig uppbrottsorder, vill han också med samma bud sända dig nåd och ljus, så att du kan gå genom dödens skuggas dal frimodig och glad. I ljuset från Guds ansikte skall du gå ut över den mörka floden och sträcka armarna mot ditt rätta fädernesland.

Detta har Gud lovat de sina.

Ludvig Hope.

Skriven till missionärerna!
Bedjen för missionärerna!

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under mars 1930.

Allmänna missionsmedel.

373.	H. R., Uppsala	20: —
374.	J. C—m	100: —
375.	»Annie»	10: —
376.	Tackoffer fr. M. K.	20: —
380.	Bogla mfgs arbetsfören. till kvinnliga missionärers underh.	63: 84
381.	A. C., Sthlm	50: —
382.	K. W., Lidingö	50: —
383.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
384.	K. G., Sthlm	20: —
385.	A. O., Norderön	15: —
386.	N. L.	10: —
388.	E. F., Herrljunga, »ett tackoffer till Herren»	10: —
389.	Mellersta Distriktet av Sveriges K. F. U. M., till Malte Ringbergs underhall	750: —
390.	Fastlagsgåva fr. N. N.	20: —
391.	H. E., Katrineholm, »14 mars»	50: —
395.	Ps. 28: 7.	10: —
396.	G. K., Björköby	15: —
397.	F. B., Tidaholm, till »Maria Björklunds minne»	4: —
398.	Koll. i Kulla kapell 4/3	40: —
399.	Kulla mfg	90: —
400.	D. J., Kulla, sparb.-medel	4: 60
401.	H. S., Köping, »en tacksamhetens blomma vid farbror E. Helanders bar»	10: 50
402.	Koll. i Missionskyrkan, Köping	50: —
403.	A. J., d:o, resebidrag	10: —
404.	Koll. i Messby	20: 10
405.	D:o i Bränsta	7: —
406.	D:o i Fjugesta	22: 55
407.	D:o i Lanna	7: 50
408.	D:o i Delbäck	8: 50
409.	D:o i Otterbäcken	4: 50
410.	Insamling i Gullspång	82: —
411.	Koll. i Kapellet, Laxå	7: —
412.	A. & C. W. E., d:o	20: —
413.	H. S., d:o	5: —
414.	Koll. i Luth. Missionsh., Askersund	19: —
415.	D:o i Ingelby	9: —
416.	E. K., d:o	5: —
417.	Koll. i Ammeberg	7: —
418.	D:o i Zinkgruvan	12: —
419.	D:o vid syfören. i Ryggsten	11: —
420.	D:o i Kapellet, Flistad	12: —
421.	D:o i Betania, Vadstena	34: —
422.	D:o i Ödeshög	15: 50
423.	L. E. P., d:o	100: —
424.	Koll. m. m. i Tjurtorp	13: 25
425.	A. P., Rök	10: —
426.	Koll. i Röks kyrka	6: —
427.	Fil. 4: 19, —n	30: —
429.	Inkomst vid Kina Missionsfören. Offerdag 2/3, gm S. J., Eksjö	755: —
430.	»En tacksam Uppsalabo»	25: —
431.	N. S., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. gm S. N.	10: —
432.	A. B—n d:o, veckoslantar till d:o gm d:o	5: —
434.	Koll. fr. Flickfören., Hvetlanda	30: —
439.	Ö. H. K. U- d. kollekter vid Aug. Bergs besök i Boda 8:—, Mörteryd 17: 51, Björkö 27:42, Ulriksdal 37:50, Fifflekull 18: 75, Eckerda 11: —, Hvetlanda 62: 49, Rösa 6: —, Ekekull 12: —, Holsby 23: —, Mamrelund 15: —, Lindesberg 6: 53, Ovlandehult 18: 60, Slätlakra 9: 63, Nye 15: 12, Farstorp 29: —, Lemnhult 26: 75, Österkorsberga 27: 58, S. Solberga 23: 14, Bäckseda 16: 77, Hjältaryd 14: 43, Näsby 96: 27, Naglarp 30: 26	552: 75
440.	E. C., Österkorsberga	10: —
441.	K. J. H.	20: —
442.	Hvetlanda flick- och ungd.-fören. »14 mars»	849: 78

443. Näsby 50: —, Lindesberg 30: —, Eckerda mfg till C. Bloms underh. 50: —, Ulriksdal sparb.-medel till d:o 50: —, d:o till M. Lindéns underhåll 50: — 230: —
445. »Tionde enl. Herrens bud» 15: —
446. A. B., Hjogghöle 2: 25
448. Källeryds Arbetsfören. 50: —
449. L. L., Uppsala 50: —
450. O. Ö., Norrköping. 20: —
451. B. F. 50: —
452. L. S m, Sthlm. till M. Ringbergs underh. 35: —
453. G. W. L., i st. för blommor på C. M. Ljungströms grav, gm C. W. C., Sjötorp 10: —
454. A. S., för d:o gm d:o 5: —
455. C. W. C., för d:o 5: —
457. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av H. K., Lund 15: —
458. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
461. Resebidrag fr. Hvetlanda 25: —
462. Skolbarnens sparb.-medel gm M. B., Hejde 50: —
463. »Fridlös själ» 25: —
464. Onämnd. Mörby 10: —
465. En liten blomma till vår syster Linnea Olssons minne, fr. Syskonringen på fjället, gm E. W., Dals-Rostock 10: —
466. M. L., Simrishamn 2: 75
467. H. & I. J., Gbg 30: —
468. V. G., Tibro, till O. Carléns underh. 100: —
472. E. Ö. 20: —
473. »Ps. 103» 50: —
474. »Gunnar» 20: —
475. B. G., Sollefteå 12: —
476. »M.», Sala 10: —
477. H. C., Sandhem på »Offerdagen, 14 mars» 20: —
478. A. G., Saltsjöbaden, »14 mars» 10: —
479. »14 mars» 5: —
480. Offergavor, på Stadsmissionen, Sthlm vid 14 mars mötet, jämte en prydnadsring 416: 95
481. C. N., tackoffer på 70-årsdagen gm A. B., Skellefteå 15: —
482. Tackoffer, 9/3 gm d:o 20: —
483. N. S., till Estrid Sjöströms underh. gm S. N., d:o 10: —
484. H. A., »tackoffer» 5: —
485. E. B., Duvbo, »tackoffer» 10: —
486. »14 mars gåva», G. & A. S., Lidköping, till Martin & Ville Berglings underhåll 50: —
487. S. U., Sthlm, »14 mars» 50: —
489. E. F., Kneippbaden, d:o 15: —
490. H. H., Jämserum, »Herrens tionde» 50: —
491. »Kinavän, Vänersborg, 14/3» 30: —
492. L. L., Norderön, »14 mars» 50: —
493. Sparb.-tömning i Höganäs missionshus 14/3, gm S. A. A. 320: —
494. Tackoffer 14/3, M. L., Södertälje 10: —
495. »Givit» 35: —
496. Kinakretsen, Gbg till Berta Flodbergs underh. 260: —
497. E. C., Sthlm »14 mars» 50: —
498. Kinavänner samlade till böneméte 14/3, i Kalmar, gm E. B. 50: —
499. G. N., Malmö 65: —
500. H. O. 10: —
501. Onämnd, gm H. O., Höganäs 100: —
502. Sparb.-medel fr. M. O., gm d:o 14: 70
504. E. B., Sthlm 5: —
507. Missionsafton i Alva, gm R. B., Hemse 70: —
508. Ekenäs syfören. 150: —
509. Testamentsmedel efter avl. fröken Lovisa Lundberg, Sthlm 3.717: 25
510. Linneryds mfg 75: —
511. A. J., Kristdala gm C. J. R. 500: —
512. Utdeln. på aktier 42: 50
514. E. E., Falun 50: —
515. E. S. B., Katrineholm 12: 75
516. »Kinavän, Kalmar 14/3» 9: —
517. Sparb.-insaml. 14/3, gm H. K., Lund 15: —
518. L. N., Borås, koll. 14/3 5: —
519. »Gammal missionsvän» gm A. V. T., Söderåkra 5: —
520. Onämnd. sparb.-medel fr. Tandsbyn 4: —
521. C. M., Ystad 15: —
530. G. S., Stensjön, prov. å S. L. 4: 50
531. E. B., »14 mars» 30: —
532. »Av Herrens del» 25: —
533. L. V., Jkpg 100: —
534. Jkpg Kristl. Yngl.-fören. Missionskrets, koll. 14 mars 225: —
535. N. S., Laxviken 20: —
536. Brobackens mfg 150: —
537. Brobackens Syfören. sparb. gm C. J. K., Anten 30: 63
538. E. C., d:o gm d:o 23: 15
539. O. E., d:o gm d:o 4: 25
541. »Onämnd» 25: —
545. Föreningen »Anspråkslös», Hårdkrankeryd 75: —
546. Hanebo syfören. vid föredrag av fru Sandberg 54: —
547. »Några vänner i Sanda» gm H. C. 20: —
548. Vallstena syfören. och skördef. 50: —
549. Källunge d:o och d:o 40: —
551. »14 marsoffer», S. M. K:s syfören. & vänner saml. till högtid å Margareta husballsskola i Malmö 24/3 567: 74
552. Vid offerhögtid för S. M. K. i Immanuelskyrkan, Malmö, 25/3 322: 88
553. Koll. vid missionsafton i Ystad 26/3 90: —
554. »Till S. M. K. 14/3, av missionsvänner» 100: —
555. E. L., Köpenhamn 4.000: —
556. Koll. i Sv. Kyrkan, d:o 78: —
557. D:o i Kristianstad vid alliansmöte i missionskyrkan 29/3 106: —
558. Söndagsskolbarnen i Högarna och Korsmyrbränna gm S. N., Storhögen 20: —
559. K. F. U. K:s Centralfören. till Ingrid Israelssons underh. 300: —
560. Fil. 3: 20 till R. Andersons d:o 100: —
561. 2 Mos. 33: 21, 22, till C. Bloms d:o 100: —

Kr. 18,508: 17

S. M. K:s Pensionsfond.

562. 2 Mos. 35: 5 Kr. 50: —

Särskilda ändamål.

377. A. F. G., Malmö, för evang. Wei Dien-chen & Sino Hsi-kao 250: —
378. Skolbarnen i Hagsgärdets skola, Sandhem, till Barnh. i Sinan 7: —
379. E. L., Huskvarna, t. Ida Söderberg, 10: —, och Lisa Gustafsson 10: —, att anv. efter gottf. 20: —
387. Torsten & Sigrids sparb. till Barnh. i Sinan 37: 19
392. I. A. M., för sina evang. underh. 200: —
393. A. J., Ålem, till V. Wester att anv. efter gottf. 25: —
394. »Ps. 28: 7» till Maria Pettersson att anv. efter överensk. 20: —
428. M. & K. O., Mariestad, födelsedagsblommor till O. & G. Carlén att anv. efter gottf. 50: —
433. An-niu's underh. fr. vänner i Skellefteå gm S. N. 150: —
435. A. L., Sthlm, till E. Berg att anv. efter gottf. 5: —
436. E. S., Jkpg, till d:o 11: 50
437. D:o till Martin Bergling till d:o 11: 50
438. H. L., till Maria Pettersson, för barnh. i Sinan 300: —
444. T. N., Kristdala till Minnie Nicholsson att anv. efter gottf. 25: —
447. »Fru Ebba Skyttes minne» till en bibelk. underh. gm L. H., Sthlm 100: —
456. E. & G. F., Alingsås, till Maria Pettersson att anv. efter gottf. 18: —
459. S. T., Drottningholm, till en bibelkv. underh. i Puchow 50: —

460. B. S., Figeholm, till Maria Pettersson att anv. efter gottf. 10: —
469. »5 mars», S. J., till Malte Ringberg, för d:o 100: —
470. S. F., Herrljunga, till Barnh. i Sinan 25: —
471. H. J., Katrineholm, till Martin Berglind att anv. eft. gottf. bl. de hungr. 50: —
488. Hälsingborgs Barnmissionsfören. till Ai-huas underh. i Sinan 150: —
503. S. A. A., Figeholm, till Maria Pettersson att anv. efter gottf. gm B. W. 30: —
505. Insaml. i Ölmstad kyrka 16/3 vid Morris Berglings besök, till N. Styrelius arb. i Pucheng 114: 80
506. »En ringa förebedjare, Östersund» till Hanna Wang att anv. efter gottf. 5: —
513. S. S., till M. Ringberg för evang. elder lärare i Mionchih 154: 63
522. O. L., till O. & G. Carlén att anv. efter gottf. gm O. L., Skövde 50: —
523. A. K., till d:o gm d:o 20: —
524. A. W., till d:o gm d:o 10: —
525. S. M., till d:o gm d:o 10: —
526. A. H., till d:o gm d:o 5: —
527. Fam. T., Munktlohögen, till Hanna Wang för d:o 2: 50
528. Flickornas syfören. till J. Hultqvist att anv. enl. överensk. gm A. H., Stensjön 75: —
529. A. H., Stensjön, »missionspengar» till d:o 30: —
540. M. v. M., Sthlm, till A. Hahnes kapell i Ishih 50: —
542. Insaml. till Tungshow & Pucheng gm G. D., Rätansbyn 20: —
543. »Vänner» till Maria Pettersson att anv. efter gottf. 10: —
544. »Missionsvän i Lundsbrunn» till Barnh. i Sinan 10: —
550. E. J., Motala, till V. Wester för de nödl. på hans station 15: —

Kr. 2,227: 12

Allmänna missionsmedel	18,508: 47
S. M. K:s Pensionsfond	50: —
Särskilda ändamål	2,227: 12
Summa under mars månad: Kr.	**20,785: 59**

Med varmt tack till varje givare!

»Se, vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn.» 1 Joh. 3: 1.

Nödhjälpsmedel.

W. G., Södertälje, 34: —; C. N., d:o, 50: —; C. W. J., d:o, 3: —; H. L., Luleå, 5: —; N. H., 100: —; »B», Sthlm, 50: —; A. M., Visby, 24: —; »Två vänner» gm A. L., Sthlm, 10: —; A. H., Ormaryd, 5: —; Torsås kyrkl. missionsfören. 50: —; Ur en missionsväns sparb. gm K. B., Torsås, 12:15; Onämnd, missionsvän gm d:o 5: —; J. & E. R—n 25: —; »Ett ringa tackoffer» 10: —; Betesda syfören., Sthlm, 50: —; T. L., d:o, 10: —; A. N., Grebo, 15: —; O. F. 25: —; E. 1: —; 1 st. för småbröd vid en syfören. 5: —; »Ps. 103» 50: —; L. T. 20: —; J. N., Glemminge-bro, 2: —; M. N., Uppsala, 225: —; L. M. F:are, Sthlm, 5: —; »Den fattiges lilla skärv» 5: —. *Summa Kronor 796: 15.*

Redovisning över influtna gåvor till Missionshemmet.

Januari—mars 1930.

Kontant.

I. S., Duvbo	5: —
H. K., Lund	10: —
E. S., Nye	10: —
B., Naglarp	10: —
	Kr. 35: —

In natura.

E. J., Boholm, 1 lapptäcke.
Lilltomtavännerna: charkuterivaror varje vecka».
Duvbo den 1 april 1930.
August och *Augusta Berg.*

»De som söka Herren skola få lova honom.»
Ps. 22: 27.

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1930 i sin 35:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller däruröver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Lat evangelium tala för sin sak. — Från Red. och Exp. — Svenska Missionens i Kina missionsstationer. — Från Missionärerna. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930.